

Si
Uvod

Tretjič
Čas SVETEGA DUHA!!!

V vseh časih je Bog pošiljal svoje vidce in preroke k ljudem, ko so ti izgubili pot in zašli s poti. Tako je tudi v našem času, tudi danes, v teh dneh, ko je Kristus zapečatil 144.000 duhovnih bitij, od katerih so mnoga trenutno inkarnirana in živijo na zemlji, druga pa so v onstranstvu in delujejo od tam, da kot preroki in molitveni bojevniki vdirajo na vrata pekla ter pomagajo Luči prodreti v svet, ki ga vse bolj preveva tema.

Vsak žanje, kar je sejal v svojih številnih življenjih na zemlji - dobra dela so nagrajena z blaženostjo, zla pa neizprosno in strogo obsoja lastna vest. Čas sebičnosti se je končal - to je tisto, kar moramo razumeti pod pojmom konec sveta.

Prišel je čas Svetega Duha in to je obljubljeni vrnitev Jezusa Kristusa - kajti veliko stvari bi nam moral povedati tudi takrat, vendar jih takrat ne bi mogli dojeti - zdaj pa smo zreli zanj in zato Kristus ponovno govori ljudem - in tokrat to počne duhovno - in to od leta 1884 do leta 1950 glasnikom, ki jih je usposobil v Mehiki!

"Še veliko vam imam povedati, a zdaj tega ne morete prenesti. Ko pa bo prišel tisti, ki je Duh resnice, vas bo vodil v vsa resnica. Ne bo namreč govoril sam od sebe, ampak bo govoril, kar bo slišal, in kar bo prišlo, vam bo oznanil. On me bo spremenil, saj bo vzel, kar je moje, in vam to oznanil. Vse, kar ima Oče, je moje. Zato sem rekel: "On bo vzel od mojega in vam to oznanil" (Jn 16,12-15).

Roqueja Rojas - ponovno utelešenje preroka Elija - je Kristus uporabil kot orodje, da bi mu pripravil pot, kot je to nekoč storil Janez Krstnik, ki je bil prav tako ponovno utelešenje Elija - začel je zbirati v mehiških predmestjih z zelo preprostimi ljudmi. To so bili ponovno utelešeni Izraelci, ki so se tokrat utelesili v Mehiki z nalogo, da po Svetem Duhu duhovno sprejmejo tretje Kristusovo razodetje kot nosilci glasu s pomočjo svojega organa razumevanja, ga zapišejo in zapustijo kot zapuščino človeštvu. Teh 366 naukov Jezusa Kristusa iz Mehike, iz katerih je bila sestavljena "Tretja zaveza" kot zbirka z več kot 70 poglavji na 684 straneh, najprej v španščini, nato pa tudi v številnih drugih jezikih, je bilo objavljenih v 12 zvezkih pod naslovom "Knjiga resničnega življenja".

Trije časi

(Citat iz knjige Resnično življenje)

Prvič (Oče)

Na začetku prvega časa je Bog še vedno lahko duhovno komuniciral s svojimi otroki prek nekaterih izbrancev. Slišali so njegov duhovni glas, ki jih je vodil. Ko pa se je zaradi vse večjega materializma njegovih otrok ta povezava izgubila, je Bog poiskal posrednika. Pripravil je človeka, po katerem se je lahko pogovarjal s svojim ljudstvom. Mojzes je bil izbrano orodje, prek katerega je oznanil deset zapovedi, ki so najprej izraelskemu ljudstvu in pozneje vsemu svetu predstavljale smernice za življenje. Mojzes z desetimi zapovedmi in podrobnimi navodili simbolizira prvi čas, v katerem se je Bog razodel svojim otrokom kot Stvarnik, edini Bog, v svoji neizprosni pravičnosti (Bog Oče v Trojici).
Drugič (Sin)

Ko se je čas izpolnil, je Bog poslal svojega edinorojenega Sina. Božji Duh je v Jezusu postal človek in se naselil med ljudmi. V svojih naukih je razodeval božansko ljubezen, s svojim življenjem in žrtveno smrtjo pa je človeštvu dal popoln zgled; zato je bil božanski učitelj, ki je izpolnil deset zapovedi prve dobe z ljubeznijo, ki je našla svoj najvišji izraz na križu, ko se je žrtvoval za človeštvo. Jezus simbolizira drugo dobo (Božji Sin Trojice).

Tretjič (Sveti Duh)

Jezus v času svojega bivanja na zemlji ni mogel razkriti vsega, ker človeštvo na to še ni bilo pripravljeno. Vendar je napovedal, da bo Oče poslal Tolažnika, Svetega Duha. Ta tretji čas je uvedel Elija, čigar Duh je razsvetlil božansko določeno orodje. To je bil preprost človek z imenom Roque Rojas; tako kot Janez Krstnik je bil tudi on predhodnik Božjega Svetega Duha, Duha resnice, ki se je razodel med ljudmi. Leta 1866 je Elijev Duh po svojem posredniku besede oznanil: "Jaz sem Elija, prerok prve dobe, dobe spremenjenja na gori Tabor; pripravite se..." Poslušalci, ki so imeli dar

duhovnega videnja, so takrat videli Jezusa, Mojzesa in Elija, kot so to doživeli učenci ob Jezusovi spremeni na gori Tabor. To je potrditev treh velikih obdobij in da Elija simbolizira tretje obdobje, v katerem Duh resnice sporoča ali: drugi prihod Kristusa v Duhu (Bog Sveti Duh Trojice).

Bog daje svoja razodetja v popolnem redu:

Nauk o ljubezni nam je bil dan po Jezusu (drugič), potem ko smo že dovolj spoznali Božjo pravičnost (prvič). Tako bomo lahko sprejeli nauk resnice in modrosti vase, če bomo izpolnjevali nauk ljubezni (Tretji čas).

To je tretji čas - Elijev čas - čas Svetega Duha; začel se je leta 1866 v Mehiki s pisanjem Knjige resničnega življenja, ki je na koncu dosegla vrhunec v Kompendiju tretje zaveze. Gre za nauk o poduhovljenju vseh ljudi in pripravi na tisočletno Kristusovo vladavino ter njegovo prihajajoče kraljestvo miru na zemlji.

Bog prebiva v vsakem človeku in je Oče in Stvarnik vseh bitij, ne glede na to, ali so na tem ali onem svetu - vsi so njegovi otroci. Človek je utelešeno duhovno bitje, ki ga je Bog ustvaril na začetku stvarjenja. Ta duhovna bitja so šla skozi številne inkarnacije, da bi se izpopolnila, najprej v drugih, popolnejših svetovih, zdaj pa tudi na planetu Zemlja, ki je prav tako šola poduhovljenja.

Vsak človek ima v sebi Božjo iskro - vest. Vest vodi človekovega duha, duh vodi človekovo dušo, duša pa človekov um in njegovo telo. Človek se mora poduhoviti in se naučiti neposrednega občestva z Bogom ne glede na veroizpoved, veroizpoved, barvo, narodnost, ne glede na doktrine, čaščenje zunanjih oblik in lažnih kultov, kamnitih cerkva, farizejstva in lažnih naukov lažne luči! (Antikrist) Bog sam želi voditi in usmerjati vsakega človeka s pomočjo božanske iskre v srcu, ki je lastna vsakemu človeku, tj. v človekovem duhu, ki je vest. To počne s spoštovanjem do človekove svobodne volje kot nežen in ljubeč oče, ki vedno ve, kaj je najboljšo za njegovega otroka.

Človek se mora naučiti odpreti svojega duha, slišati svoje srce in Božji glas v sebi, se prepustiti Božjim navodilom, navdihu in vodenju, potem bo njegovo življenje postalo blagoslov zanj in za druge.

Človekova naloga je, da opravlja dela ljubezni in usmiljenja, da bi ugajal Bogu, svojemu Očetu, in mu postal podoben, torej da bi se izpopolnil, da bi se lahko približal Bogu. Njegov cilj je doseči popolnost z lastnimi močmi in Božjo milostjo, da bi se lahko za vedno vrnil domov k Očetu in nato večno živel z njim. To je dolga pot, ki jo mora vsak človek, vsako duhovno bitje prehoditi korak za korakom, zato potrebuje božanske nauke, ki imajo moč očistiti duha in izpopolniti duhovna bitja.

Sedem pečatov

"Knjiga življenja", znana iz Janezovega razodetja s sedmimi pečati, vsebuje zgodovino človeštva, kot jo je predvidel Bog. Razdeljena je na sedem glavnih poglavij, vsako s posebnim pečatom. Te pečate je Kristus razvezal, da bi svetloba, ki jo vsebuje določeno poglavje Knjige življenja, Božja volja in vzgojni načrt, lahko delovala in se uresničila v človeškem svetu. S tem je glavni nauk ustrezne duhovne stopnje razvoja človeštva v simboličnem dogodku simboliziral eden od Božjih izbrancev kot vodnik in vzornik tega obdobja in vseh poznejših časov. - Od začetka tretjega veka je bila "knjiga življenja" odprta ob šestem pečatu.

Prvi pečat: žrtvovanje

Gospod nam v svoji novi besedi pravi: "Prvo od teh stopenj duhovnega razvoja v svetu simbolizira Abel, prvi Očetov služabnik, ki je Bogu daroval svojo spravno žrtev. Je simbol žrtvovanja. Proti njemu se je dvignila zavist." (U. (= navodilo št. in verz) 161:54)

Iz 4. poglavja Prve Mojzesove knjige vemo, da sta Kajin in Abel darovala Bogu svojo žgalno daritev. Na Abelovo daritev je Bog gledal milostno, saj je bila dana z nedolžnim in čistim srcem. Kajinovega pa je Bog zavrnil, ker Kain ni bil čistega srca. To je Kajin zelo razjezilo, zato je iz zavisti in sovraštva ubil svojega brata Abela. Globok pomen te svetopisemske pripovedi pa je, da je Abel poleg materialne žgalne daritve Bogu ponudil tudi duhovno žrtev svojih zemeljskih človeških strasti. Zato je bilo njegovo srce nedolžno in čisto. To očiščenje njegovega bitja je torej sam simbol žrtve. Če povzamemo, lahko rečemo: prvi pečat pomeni, da moramo žrtvovati svoje grešne strasti, da duh prevlada nad materijo in da s tem dosežemo duhovno združitev z nebeškim Očetom.

Drugi pečat: vera

Simbolizira ga Noe. Ljudje niso upoštevali nauka prvega pečata, ampak so z zlorabo svoje svobodne volje dovolili, da jih obvladujejo zle strasti materializma. V 1 Mz 6,3 in naslednjih beremo: "Tedaj je rekel Gospod: "Ljudi ne bo več kaznoval moj Duh, ker so meso. Dal jim bom še sto dvajset let. . In ko

je Gospod videl, da je na zemlji velika hudobija ljudi in da so vse misli in dejanja njihovih src za vselej zlobna. ...je rekel: "Izgubil bom z obličja zemlje ljudi, ki sem jih ustvaril... . Toda Noe je našel milost v Gospodovih očeh... . Noe je bil pobožen in brezmadežen ter je v svojih dneh živel pobožno življenje. .
."

Ljudje so prezrli Božje opozorilo in niso verjeli roku, ki jim je bil določen, da se popravijo. Verjel je le eden, Noe. Gospod ga je izbral, da bi bil njegovo orodje za ponovni začetek novega človeštva po potopu. - Za uresničitev vseh Božjih odlokov, ki so bili v tistem času tudi precej nenavadni in so se jim zato ljudje smejali, je bila potrebna močna vera. Toda Noe je zaupal svojemu Bogu in ravnal, kot mu je bilo ukazano. Vera je bila za Noeta rešilna skrinja ne le v dobesednem, ampak tudi v duhovnem smislu, in še danes je vera rešilna moč za vsakega vernika. Prav tako ni naključje, da je Abraham, drugi veliki junak vere, živel ravno v času drugega pečata.

Tretji pečat: duhovna moč

Simbolizira ga Jakob. Bog je Jakobu dal duhovno ime Izrael, kar pomeni "močan". Jakob ali Izrael se je v svojem življenju srečal s številnimi težavami in nevarnostmi, s katerimi ga je preizkušal Bog, vendar jih je lahko premagal zaradi duhovne moči, ki je bila v njem. Ljudem je postal simbol duhovne moči, ki si jo moramo pridobiti, da bi lahko potrpežljivo prenašali preizkušnje, ki nam jih pošilja Bog, in se jim predali. Zaradi omenjene duhovne lastnosti ga je Bog izbral za začetnika izraelskega ljudstva, saj je iz njegovih 12 sinov nastalo 12 plemen. Jehova je lahko po njem razkril tudi veliko duhovno razodetje. Iz Stare zaveze poznamo zgodbo, znano kot "lestev v nebesa" (1 Mz 28,10 in dalje): Jakob je v sanjah videl lestev, ki je stala na zemlji in segala v nebesa, po njej pa so se vzpenjali in spuščali božji angeli. Na vrhu lestve je stal Gospod. Bog je tako v simboličnih podobah prikazal razvoj duha. Naš duh mora postati zrelejši in čistejši, da bi se lahko vzpenjal korak za korakom. Zavedamo se lahko, da naš duh ne more doseči čistosti, ki je potrebna za vzpon po lestvi, dokler nismo z Bogom v enem človeškem življenju, tako rekoč v prvem poskusu. Potrebni je veliko poskusov, veliko inkancij, da se vsakič povzpne za nekaj stopničk, odvisno od zrelosti, ki jo je dosegel naš duh. Pri tem nas Gospod opozarja, naj ne stojimo na lestvi, tj. naj nenehno napredujemo v svojem duhovnem razvoju, saj sicer oviramo duhovni razvoj tistih, ki prihajajo za nami. - Božji angeli, ki se spuščajo po lestvi, so napredni duhovi luči, ki jih Gospod pošilja navzdol, da bi pomagali tistim, ki se vzpenjajo. Tudi tu je izraženo, da nas Bog na poti domov k sebi ne pusti samih, ampak nam ponudi svojo pomoč. Način, kako doseči lastnost tretjega pečata, je upoštevati nauke prejšnjih dveh: samo z žrtvovanjem nižjih strasti in neomajno vero lahko Bog poskrbi, da iskra Duha, ki živi v nas, postane velika moč.

Četrty pečat: Zakon

Simbolizira ga Mojzes. Bog ga je izbral, da bi Izraelce osvobodil iz egiptovske sužnosti, in po njem jim je dal deset zapovedi in številne zapovedi, s katerimi je ljudstvo spoznalo Božjo voljo. Deset zapovedi je postalo temelj vseh človeških zakonov, in če bi jih zvesto upoštevali, bi človeštvo stopilo na dobro pot: na pot resničnega čaščenja Boga, pravičnosti, reda in spoštovanja bližnjega. Toda nespoštovanje Božjega zakona, torej človekova neposlušnost Božji volji, je človeštvo pripeljalo na rob prepada.

Peti pečat: ljubezen

Predstavlja ga Jezus. V njem je Bog iz ljubezni do nas postal človek. Njegovo življenje je bilo popoln zgled, njegov nauk pa edino poveličevanje ljubezni, ki je našla svojo največjo izpolnitev, ko je dal svoje življenje za nas. Zato je lahko svoj nauk povzel v besedah: "Novo zapoved vam dajem, da se ljubite med seboj, kakor sem jaz vas ljubil, da se tudi vi ljubite med seboj" (Jn 13,34).

In v tej novi zapovedi ljubezni je vsebovana celotna zakonodaja. Njegovo spoštovanje do zadnje posledice bo prineslo duhovno Božje kraljestvo na to zemljo. Na onem svetu je to že tako, saj je ljubezen predpogoj in temelj duhovnega kraljestva.

Šesti pečat: modrost

Šesti pečat simbolizira - kot uvod in pripravljalo stopnjo tretjega obdobja - Elija, prerok in veliki bojevnik iz Stare zaveze, ki je po opravljenem poslanstvu odšel v "ognjenem vozu" (2 Kr 2,14),

S to figurativno predstavo se nam pokaže, da je Elijev duh Božji bojevnik, ki ga napolnjuje svetloba. Po Jezusovem pričevanju se je ta kerubski duh utelesil tudi v Janezu Krstniku (Mt 11, 7-14), ki je pripravljaj srca, da je Jezus v njih lahko učil. Prav tako je utrl pot Gospodu v našem času ob njegovi duhovni vrnitvi in kot mogočen angelski knez vsem duhovom in svetovom posreduje luč Svetega

Duha, Božjo modrost, ki izhaja iz odprtega šestega pečata ali poglavja Knjige življenja, katere nauke in razodetja je Gospod do leta 1950 sam objavljajal po izbranih instrumentih. Toda čas šestega pečata se s tem ni končal. Luč šestega pečata bo še naprej sijala na človeštvo, dokler ne bo priznalo Kristusovih razodetij ob njegovem drugem prihodu in se poduhovilo. Obisk, ki se bo zgodil istočasno, bo pripomogel k temu razvoju, tako da bodo duhovi lahko sprejeli Božjo resnico in modrost. Tako bo človeštvo pripravljeno na sedmi pečat.

Sedmi pečat: dokončanje

S sedmim pečatom je delo odrešenja končano, tako kot je bilo na sedmi dan, v prenesenem pomenu besede, končano stvarjenje. Duh je končal dolgo in žalostno pot in je spet v najtesnejšem občestvu s svojim Očetom, Duh z Duhom. Neposlušni sin se vrne domov v Očetovo hišo, saj je premagal sebe in svet. - Simbol sedmega pečata je sam nebeški Oče, ki bo končno dosežen cilj te težke poti razvoja in očiščevanja duhov. Sedmi pečat še ni bil odprt. Morda je enemu ali drugemu duhu zaradi njegove duhovne zrelosti že omogočeno, da doživi majhno napoved tega, kar bo prinesel sedmi pečat. Toda za ves Izrael in človeštvo bodo morale generacije še prihajati in odhajati, še veliko let preizkušenj, še veliko solz bo moralo očistiti srca, dokler ne bo za vse prišel najlepši čas: čas stalnega občestva z Očetom.

III Izraelsko ljudstvo

V naukih Gospod pogosto govori o "izraelskem ljudstvu", "mojem ljudstvu" ali preprosto o "ljudstvu". To se nikakor ne nanaša na mehiški narod, sredi katerega so potekali shodi. Ali to pomeni državo Izrael? - Ne. - Da bi se izognili napakam, je tu kratka razlaga izvora imena "Izrael" in kdo je v razodetjih naslovljen z "ljudstvom Izraela". Študent Svetega pisma pozna pripoved iz Stare zaveze, po kateri se je Jakob v težki življenjski situaciji ponoči boril s "človekom", dokler se ni zjasnilo. "Človek" ga ni mogel premagati in je nazadnje rekel: "Ne boš se več imenoval Jakob, ampak Izrael, ker si se boril z Bogom in z ljudmi in si podlegel." Bog je Jakobu obnovil svojo obljubo: "Tvoje potomstvo bo kot prah zemlje in razširil se boš proti večeru in jutru, proti severu in jugu; po tebi in po tvojem potomstvu bodo blagoslovljeni vsi rodovi zemlje." - Izrael je duhovno ime in pomeni "močan". To naj bi bila močna, duhovna skupnost, ki bi vključevala vse ljudi, številen in močan izraelski narod. Bog je ljudem dal obljubljeni deželo, da bi v njej živeli v miru in poglobili svojo duhovno povezanost z njim. Vendar je bil v skladu z zavezo, sklenjeno z Bogom, postavljen pogoj, da mora vsem ljudstvom na zemlji oznanjati resnično čaščenje edinega Boga in resnico njegovih naukov, torej da mora biti duhovniško ljudstvo.

Stara zaveza nazorno opisuje razvoj izraelskega naroda skozi stoletja. Kmalu se je v njem pokazala delitev: na eni strani majhna skupina, ki jo želimo imenovati duhovni Izrael, ker je ohranjala duhovni stik z Bogom in iz katere so izšli modri voditelji ljudstva in veliki preroki. Na drugi strani je večina, ki jo bomo imenovali materialistični Izrael, ker je božanske blagoslove velike modrosti, vztrajnosti in energije uporabljala izključno za pridobivanje moči in bogastva. Neupoštevanje zaveze, sklenjene z Bogom, je Izraelcem pogosto prineslo hude preizkušnje, za katere so bili krivi sami, saj so njihovo bogastvo, moč in napuh skoraj pozivali sosednje narode k vojni proti njim. Ljudje so v stiskah in težavah klicali svojega Boga, vendar je kesanje trajalo le, dokler niso ponovno dobili svobode in prišli do bogastva.

Med številnimi preizkušnjami je manjšina duhovnega Izraela živela brez posluha, a polna vere in upanja v Mesija. Zato je lahko v Jezusu postal človek med njimi, da bi svoje ljudstvo znova opozoril na svoje duhovno poslanstvo med narodi in jih nanj pripravil. Duhovni Izrael mu je sledil in z veseljem poslušal njegovo besedo. Večina, materialistični Izrael, ga je komaj opazila, uradna Cerkev pa ga je odločno zavrnila. Pričakoval je močnega moškega, mogočnega bojavnika, ki bo zlomil vladavino Rimljanov in obudil zemeljski, slavni in nepremagljivi Izrael. Toda Mesija je bil ponižen in je izjavil: "Moje kraljestvo ni od tega sveta." Njihovo razočaranje je bilo tako veliko, da so ga obsodili kot hujškača in bogokletnika ter ga dali križati. - Tako se je zgodil dogodek izjemnega pomena: vidna ločitev med duhovnim in materialnim Izraelom.

Duhovni Izrael se je zbral okoli apostolov in v majhni množici je kmalu dozorelo spoznanje, ki ga je apostol Peter ubesedil z besedami: "Zdaj pa resnici na ljubo spoznavam, da se Bog ne ozira na osebo, ampak mu je všeč vsak, ki se ga boji in ravna prav." - Duhovnemu Izraelu torej ne pripadajo samo Judje, ampak vsi, ki verjamejo v Kristusove besede in se po njih ravnaajo, iz vseh religij in narodov, saj

gre za duhovno skupnost, ki zato ni vezana na narode. Materialistični Izrael je v svojem fanatičnem prizadevanju, da bi se znebil rimske oblasti, doživel hud vojni poraz in po uničenju Jeruzalema leta 70 po Kr. prenehal biti narod, Judje pa so bili razkropljeni po vsem svetu. Strašno sodbo si je materialistični Izrael povzročil sam s svojo neposlušnostjo božjim zakonom in z zavračanjem Mesije. Ob pogledu na veličastni tempelj v Jeruzalemu se je neusmiljeno izpolnila Jezusova prerokba: "Resnično, povem vam: tu ne bo ostal kamen na kamnu, ki se ne bi razbil." In še: "Jeruzalem, Jeruzalem, ki ubijaš preroke in kamenjate tiste, ki so poslani k tebi; kolikokrat sem hotel zbrati tvoje otroke, kakor kokoš zbere svoje piščance pod svoja krila, pa niste hoteli! Glej, tvoja hiša ti bo ostala zapuščena." - V naslednjih stoletjih so bili povsod nezaželena manjšina, ki je trpela zatiranje, poniževanje in stiske. Toda zdaj, skoraj 2000 let po teh strašnih dogodkih in posledični vidni ločitvi med duhovnim in materialističnim Izraelom, se ponovno dogaja sprememba nepredstavljivega pomena. Duhovni Izrael, ki je bil kot komaj opazna manjšina med ljudstvi zemlje šibka in malo vplivna skupina, se prebuja in zbira. Kristus v svoji duhovni vrnitvi govori "Izraelu po Duhu". Zdaj združuje vsa "razpršena Izraelova plemena", da bi usposobil njegovega duha in ga poslal v boj, dokler ne doseže odrešitve in poduhovitve človeškega rodu. Navodila za to so nova Kristusova razodetja, zbrana v 12 zvezkih "Knjige resničnega življenja". Na drugi strani pa imamo materialistični Izrael. Dolgo in žalostno je bilo njegovo romanje, odkar je iz svojega naročja zavrglo tistega, ki mu je ponudil svoje kraljestvo kot novo dediščino. Toda časi najhujšega zatiranja so minili; postal je bogat in z denarjem ima velik vpliv. Postala je močna in ponosna, nacionalistična veja se je ponovno uveljavila kot narod, prebudila se je stara verska tradicija. Verjame, da izpolnjuje Jehovove in Mojzesove zakone, v resnici pa še vedno časti zlato tele. Še zdaleč ne razume in ne opravlja svojega duhovnega poslanstva. Tega ne smemo razumeti kot enostranski očitek Judom ali izraelskemu narodu; vsi narodi na zemlji - morda z izjemo majhnih manjšin - so materializirani in "plešejo okoli zlatega teleta". - Če je v tej razlagi posebej omenjen materialni Izrael, je to zato, ker ta traktat obravnava duhovni in materialni Izrael ter navaja, da slednji - še - ne izpolnjuje svoje od Boga določene naloge biti duhovniško ljudstvo med narodi zemlje.

Nehote se sprašujemo: kaj se bo zgodilo potem? - Ne smemo pozabiti, da je Bog dal velike obljube izraelskemu ljudstvu in da jih ne bo nikoli prelomil. Pri tem pa se moramo zavedati, da se obljube o blagoslovu, ki jih je Bog dal Jakobu glede njegovega potomstva, nanašajo na duha, tako kot je tudi poznejše Jakobovo ime, namreč Izrael, duhovno ime. Zmotno je misliti, da se obljube nanašajo na materijo, to je na pleme ljudstva ali na sedanje stanje Izraela. Če bi bilo tako, bi se v njem še vedno pojavljali preroki in božji glasniki. - Toda prišel bo čas, ko se bo Izrael, ki je zdaj še vedno materialističen, združil z duhovnim Izraelom in bosta spet tvorila enotnost, en narod Izrael. Toda kdaj se bo to zgodilo? - Ko se materialistični Izrael odreče denarju, moči in napuhu ter prizna nova Gospodova razodetja - kar bo verjetno mogoče šele po še enem najhujšem obisku - in s solzami bolečine vzklikne: Jezus je bil Mesija in Kristus je tudi za nas "pot, resnica in življenje".
